

ковникъ Николаевъ и въ присъствието на князь Александра минаватъ сръбската граница и на 27 ноемврий превзематъ Пиротъ. Сръбскитѣ войски изморени се оттеглятъ на околнитѣ височини. Пристига и зема участие въ боеветѣ капитанъ Паница съ една македонска доброволческа дружина. Пристига и ученическиятъ легионъ. Него изпращатъ въ лѣво да заеме въ лозята на Келъ Ташъ позиция противъ сърбитѣ. Пристигатъ вече много български войски. Цѣлото пиротско поле се обръща на лагеръ. Дъждъ и снѣгъ. Студъ голѣмъ. Войскитѣ въ полето, на открити лагери, при буйни огньове. При залѣзъ слънце цѣлото поле ечи отъ българскитѣ музики. . .

Изведнажъ пристига известие: **п р и м и р и е**. Спиратъ се вече боеветѣ. Сърбитѣ се опитали да превзематъ Видинъ, но като не сполучили и тамъ, поискали миръ. Тѣ се признаватъ за победени. Князь Александъръ, Каравеловъ и Стамболовъ стоятъ въ Пиротъ и мислятъ. Пристига австрийскиятъ консулъ Кевенхюлеръ и казва на княза да спре. Ако българитѣ тръгнатъ за Нишъ, ще срещнатъ австрийски войски.

Князь Александъръ и българското правителство се съгласили да спратъ войната. И тъй, за 10 дни всичко било свършено.

Български и сръбски пратеници отишли въ Букурещъ и тамъ подписали миръ между Сърбия и България (3 мартъ 1886 г.)

Българската победа надъ сърбитѣ осигурила съединението. Султанътъ се възхитилъ отъ храбростта на българскитѣ войски, призналъ и одобрилъ князь Александъръ да управлява и Южна България.